

Sygn. akt: I C 139/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Wojciech Waclaw
Protokolant:	sekretarz sądowy Kamila Lobert - Bruździak

po rozpoznaniu w dniu 7 sierpnia 2019 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa **Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w Z.**

przeciwko Z. G.

o zapłatę

I zasądza od pozwanej **Z. G.** na rzecz powoda Skarbu Państwa - Naczelnika Urzędu Skarbowego w Z. kwotę 3 200 659 zł (trzy miliony dwieście tysięcy sześćset pięćdziesiąt dziewięć złotych) wraz z odsetkami od zaległości podatkowych od 1 maja 2009 r. do dnia zapłaty z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanej do nieruchomości dla której Sąd Rejonowy w Z. Wydział V Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą za nr (...) - do kwoty 3 609 258,30 zł oraz z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanej do nieruchomości dla której Sąd Rejonowy w Z. Wydział V Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą za nr (...) - do kwoty 1 804 629,20 zł;

II zasądza od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 15 000,- zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego

III nakazuje ściągnąć od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w O. kwotę 100 000,- zł tytułem opłaty sądowej od której strona powodowa była zwolniona z mocy prawa.

Sygn. akt: I C 139/18

UZASADNIENIE

Powód Skarb Państwa reprezentowany przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w Z. żądał w postępowaniu upominawczym zasądzenia na jego rzecz od pozwanej Z. G. kwoty 3.200 659,00 zł wraz z odsetkami od zaległości podatkowych liczonymi od dnia 1 maja 2009 r. do dnia płatności, z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanej do nieruchomości, dla której Sąd Rejonowy w Z., V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą za nr (...) – do kwoty 3.609.258,30 zł oraz do nieruchomości oraz z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanej do nieruchomości dla której Sąd Rejonowy w Z., V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą za nr (...) – do kwoty 1.804.629,20 zł.

Nadto, wniósł o orzeczenie nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym, że pozwana ma zapłacić na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kwotę 7.200,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w stosunku do podatnika J. S. przysługuje mu wierzytelność o zapłatę z tytułu podatku dochodowego w wysokości 19 % pobieranego od dochodów z pozarolniczej działalności gospodarczej za rok 2008. W oparciu o prawomocne tytuły wykonawcze, w dniu 17 września 2013 r. Sąd Rejonowy w. Z., V Wydział Ksiąg Wieczystych, na wniosek Naczelnika Urzędu Skarbowego w Z. dokonał wpisu hipotek przymusowych w działach IV ksiąg wieczystych za nr KW (...) oraz (...).

Na mocy umowy o dożywocie z dnia 26 marca 2014 r., Repertorium A numer (...), dłużnik osobisty strony powodowej J. S. przeniósł na pozwaną Z. G. własność nieruchomości objętych ww. księgami wieczystymi (k.102). Stąd powód żąda zapłaty od pozwanej, bowiem pozostając właścicielem przedmiotowych nieruchomości stała się dłużnikiem rzeczowym Skarbu Państwa reprezentowanego przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w Z..

Sąd Okręgowy w. O. w dniu 13 marca 2018 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem pozwu (k. 108).

W ustawowym terminie pozwana złożyła sprzeciw, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych.

W treści pisma zakwestionowała powództwo w całości co do zasady jak i wysokości, jak również istnienie hipotek zabezpieczających zaległość dochodzoną pozwem, podniosła zarzut przedawnienia co do całego roszczenia oraz zakwestionowała prawdziwość dokumentów załączonych do pozwu przez stronę powodową.

Pozwana wskazała, iż roszczenie należności podatkowej zabezpieczonej hipotekami jest w całości przedawnione, zaś Sąd w ramach przyznanych mu kompetencji winien ową kwestię przedawnienia zbadać w toku niniejszej sprawy. Na poparcie swego stanowiska podniosła, iż sprawa ma charakter cywilny zarówno pod względem jej odpowiedzialności z własności nieruchomości objętej hipoteką jak i źródła powstania zobowiązania objętego roszczeniem względem J. S..

Strona powodowa, podtrzymała swoje stanowisko wyrażone w pozwie inicjującym niniejsze postępowanie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Skarb Państwa reprezentowany przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w Z. w oparciu o prawomocne tytuły wykonawcze, w tym o tytuł wykonawczy z dnia 21 czerwca 2013 r. o numerze (...) wszczął przeciwko J. S. egzekucję wierzytelności z tytułu podatku dochodowego pobieranego od dochodów z pozarolniczej działalności gospodarczej za 2008 r. (k. 78)

Na zabezpieczenie spłaty wierzytelności, w dniu 17 września 2013 r. Sąd Rejonowy w. Z. Wydział V Ksiąg Wieczystych na wniosek organu podatkowego dokonał wpisów hipotek przymusowych na nieruchomości dla której Sąd Rejonowy w. Z. Wydział V Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą za nr (...) na sumę 3.609.258,30 zł oraz nieruchomości o księdze wieczystej za nr (...) na sumę 1.804.629,20 zł. Obie nieruchomości na dzień ustanowienia hipotek stanowiły własność dłużnika J. S. (k. 78-97).

W dniu 26 marca 2014 r. J. S. aktem notarialnym nr Repertorium A (...) przeniósł na rzecz pozwanej Z. G. własność nieruchomości zabezpieczonych hipotekami przymusowymi tj. nieruchomości objętych numerami KW (...) i (...), w zamian za dożywocie w rozumieniu art. 908 k.c. Na dzień zawarcia umowy dożywocia, w dziale IV księgi wieczystej istniały wpisy hipotek przymusowych, zaś w akcie notarialnym pozwana oświadczyła, iż jest świadoma faktu możliwości dochodzenia określonych należności z nieruchomości które nabywa.

(dowód: akt notarialny z dnia 26 marca 2014 r., Repertorium A numer (...) k. 102-104).

Wobec nieuregulowania należności podatkowych przez J. S., powód Skarb Państwa reprezentowany przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w Z. wezwał pozwaną jako wierzyciela rzeczowego do uregulowania należności wraz z odsetkami (k. 105).

Sąd zważył, co następuje:

W świetle ustalonego powyżej stanu faktycznego powództwo podlegało uwzględnieniu w całości, przy czym stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie zaoferowanych dokumentów dołączonych do akt sprawy, uznając je za w pełni miarodajny i wiarygodny materiał dowodowy.

Podejmując przy tym obronę procesową w sprawie pozwana podniosła zarzuty, zarówno natury procesowej jak i prawa materialnego, które to w jej ocenie miałyby niweczyć jej odpowiedzialność jako dłużnika rzeczowego względem Skarbu Państwa za zobowiązanie podatkowe powstałe po stronie podatnika J. S..

W tej sytuacji istota sporu w niniejszej sprawie ogniskowała się w pierwszej kolejności wokół ustalenia istnienia oraz wysokości dochodzonej pozwem należności podatkowej wobec dłużnika głównego (osobistego) również w kontekście ewentualnego jej przedawnienia. To bowiem rzutuje w dalszej kolejności na zakres odpowiedzialności pozwanej jako dłużnika prawnorzecowego, odpowiadającego z obciążonej nieruchomości w granicach odpowiedzialności podatnika.

Na wstępie przy tym i dla porządku wskazać należy, iż Sąd dokonując analizy niniejszej sprawy w zakresie istnienia obowiązku podatkowego podzielił w pełni argumentację strony powodowej, uznając że w sytuacji istnienia prawomocnych tytułów wykonawczych w administracji nie jest on właściwy do badania istnienia należności wobec podatnika na które owe tytuły opiewają.

Zgodnie z art. 2 § 3 k.p.c. nie są rozpoznawane w postępowaniu sądowym sprawy cywilne, jeżeli przepisy szczególne przekazują je do właściwości innych organów. Skutkuje to niedopuszczalnością drogi sądowej, bowiem w przypadku przepisu szczególnego przekazującego sprawę do właściwości odrębnych organów, Sąd powszechny traci kognicję do rozstrzygnięcia w powyższym zakresie.

W niniejszej sprawie, w pierwszej kolejności wskazać należy na podstawę zobowiązania powstałego po stronie J. S. względem powodowego Skarbu Państwa. Składa się na nią szereg prawomocnych orzeczeń organów administracyjnych w tym również wydanych tytułów egzekucyjnych na podstawie których dokonano wpisów hipotek przymusowych na nieruchomości. Tryb ustalania i nakładania należności podatkowej regulują przepisy odrębne a mianowicie Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926 z późn. zm.), zaś samo dochodzenie roszczeń na gruncie prawa podatkowego zostało przekazane do kompetencji organów administracji państwowej. Samo zobowiązanie podatkowe nie jest zobowiązaniem w rozumieniu cywilnoprawnym, w związku z czym rozstrzygnięcie o jego istnieniu, wysokości bądź wygaśnięciu wskutek przedawnienia nie może stanowić przedmiotu sprawy cywilnej w rozumieniu art. 1 k.p.c., co trafnie wskazała strona powodowa.

Jeśli zatem w dniu orzekania w sprawie administracyjnej (podatkowej) jakakolwiek należność względem podatnika miałaby np. się przedawnić i wygasnąć, organ orzekający wzięwszy tę okoliczność pod rozwagę z urzędu, wydałby odpowiednie, korzystne dla podatnika rozstrzygnięcie i odwrotnie – skoro prawomocny tytuł istnieje, wiąże on sąd powszechny.

Stąd też Sąd nie był uprawniony do samodzielnego badania prawidłowości wydanego w toku właściwego postępowania aktu organu podatkowego, skoro jak wspomniano z mocy przepisów szczególnych owa kwestia została wyłączona spod rozstrzygnięcia przez sąd cywilny.

Jak trafnie zresztą zostało to przywołane, spod kognicji sądu powszechnego wyłączona jest właśnie również kwestia przedawnienia zobowiązania podatkowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2010 r., sygn. akt: I CSK 163/10, LEX nr 818 559, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 9 października 2007 r., sygn. akt: III CZP 46/07 i wyrok z

dnia 16 grudnia 2009 r., sygn. akt: I CSK 175/09). Takiemu zapatrywaniu dał wyraz Sąd Apelacyjny w. B.w wyroku z 11 czerwca 2015 r., sygn. akt: I ACa 158/15 stwierdzając iż Sąd cywilny nie jest uprawniony do kwestionowania decyzji administracyjnej, nawet wówczas gdy ocenia ją jako wadliwą merytorycznie. Jeżeli rozpoznanie kwestii stricte cywilnej dokonuje się w postępowaniu administracyjnym, to wydana w następstwie tego rozpoznania decyzja administracyjna jest wiążąca w postępowaniu cywilnym, a jej uchylenie, zmiana, stwierdzenie nieważności może dokonać się tylko w ramach procedur administracyjnych opisanych w KPA. Podobnie w wyroku z dnia 16 grudnia 2009 r. , sygn. akt: I CSK 175/09 określił Sąd Najwyższy, iż w postępowaniu cywilnym niedopuszczalna jest kontrola prawidłowości zastosowania prawa materialnego stanowiącego podstawę wydania decyzji administracyjnej (OSNC 2010 nr 7-8, poz. 115, str. 139, Biul. SN 2010 nr 4, MoP 2011 nr 1, str. 43, L.).

Tym samym, co do zobowiązań płynących z treści przywołanych tytułów Sąd był i jest związany prawomocnymi orzeczeniami organów administracyjnych.

W innych ewentualnie kategoriach procesowych można byłoby rozważać te zdarzenia cywilnoprawne, które zaszłyby po wydaniu wzmiankowanych tytułów, bowiem Sąd stoi na stanowisku, iż pozwana nie może być pozbawiona własnego zarzutu przedawnienia, jeśli nastąpiłoby ono wtórnie, po wydaniu prawomocnych tytułów administracyjnych.

Dłużnik prawnorzeczowy w takiej sytuacji mógłby, jak się wydaje, bronić się takim zarzutem, który to zarzut odnosiłby skutek również do dłużnika rzeczowego. W niniejszym procesie byłby to jedyny sposób obrony procesowej.

Niemniej jednak, nawet gdyby przyjąć taką procesową możliwość badania zasadności zarzutu przedawnienia zobowiązania podatkowego względem J. S. w kontekście odpowiedzialności pozwanej, to i tak do tego przedawnienia (i tym samym wygaśnięcia zobowiązania) nie doszło. Jak bowiem w sposób jasny i nie budzący wątpliwości wynika z pisma powoda postępowanie egzekucyjne wobec dłużnika podatkowego nie zostało zakończone i tym samym doszło do zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego oraz przerwania biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego (art. 70 § 6 pkt. 1 Ordynacji Podatkowej).

W dniu 19 kwietnia 2011 r. Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w O. wszczął postępowanie w sprawie o przestępstwo skarbowe, co spowodowało zawieszenie biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego. Bieg terminu przedawnienia pozostaje zawieszony albowiem postępowanie w sprawie nadal się toczy (k. 142-145). Nadto w dniu 28 czerwca 2013 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w Z. skierował do (...) Bank S. A. zawiadomienie o zajęciu prawa majątkowego stanowiącego wierzytelność z rachunku bankowego u dłużnika zajętej wierzytelności stwierdzonej tytułem wykonawczym, czym przerwał bieg terminu przedawnienia. Dodatkowo, bieg terminu przedawnienia ulegał zawieszeniu w okresach od dnia 3 lutego 2014 do dnia 16 września 2014 r., od 14 września 2015 r. do 13 lutego 2018 r., od 27 września 2016 r. do 13 lutego 2017 r. tj. w związku ze złożeniem skarg do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. i skargi kasacyjnej do Naczelnego Sądu Administracyjnego w W.(k. 42-77).

Okolicznościom tym pozwana nie tylko w toku postępowania nie przedstawiła jakichkolwiek przeciwdowodów, lecz nawet im nie zaprzeczyła. Ostatecznie żądania Skarbu Państwa reprezentowanego przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w Z. oparte są o treść art. 65 ust. 1 Ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. Nr 19, poz. 147). Zgodnie z tym przepisem, w celu zabezpieczenia oznaczonej wierzytelności wynikającej z określonego stosunku prawnego można nieruchomości obciążyć prawem, na mocy którego wierzyciel może dochodzić zaspokojenia z nieruchomości bez względu na to, czyją stała się własnością, i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela nieruchomości (hipoteka). Podstawą odpowiedzialności pozwanej względem powodowego Skarbu Państwa jest tu ograniczone prawo rzeczowe w postaci hipoteki, a treść powołanego art. 65 ust. 1 u.k.w.h. wyklucza negatywne dla wierzyciela skutki przekazania własności nieruchomości, w takim zakresie, w jakim wierzycielowi na podstawie hipoteki przysługuje prawo zaspokojenia z obciążonej nieruchomości.

Ustawa z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926) na mocy art. 34 § 1 przyznaje Skarbowi Państwa i jednostkom samorządu terytorialnego upoważnienie do żądania ustanowienia hipoteki przymusowej na wszystkich nieruchomościach podatnika, płatnika, inkasenta, następcy prawnego lub osób trzecich z tytułu zobowiązań podatkowych powstałych w sposób przewidziany w art. 21 § 1 pkt. 2, a także z tytułu zaległości

podatkowych w podatkach stanowiących ich dochód oraz odsetek za zwłokę od tych zaległości. W pozostałym zakresie ustawa milczy, przekazując uregulowanie dalszych kwestii samej hipoteki na grunt Ustawy o księgach wieczystych i hipotece.

Z samej istoty hipoteki przymusowej wynika, iż jest ona pod względem konstrukcyjnym tożsama z hipoteką jako prawem związanym z zabezpieczeniem wierzytelności w rozumieniu cywilnoprawnym (tak: Kopyściańska K., Zabezpieczenie zobowiązań podatkowych hipoteką przymusową, Wrocław 2015, s. 18) Sąd, niniejsze roszczenie o zapłatę znajduje swoje oparcie w prawie cywilnym.

Hipoteka powstaje w ścisłym związku z własnością nieruchomości. Przy czym, prawo to nie wygasa wskutek zmiany dysponenta rzeczy i rozciąga się na kolejnych właścicieli. Skutkuje to wyłącznie zmianą w kryterium podmiotu względem którego powstała zabezpieczona należność. Podmiot na którym pierwotnie spoczywał obowiązek spełnienia świadczenia, a więc podmiot względem którego obowiązek powstał w pierwszej kolejności w wyniku czynności cywilnoprawnej między stronami zobowiązania pozostaje dłużnikiem osobistym, zaś nabywca nieruchomości staje się dłużnikiem rzeczowym.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i przedstawionych okoliczności nie budziło zatem wątpliwości, że pozwanej można przypisać odpowiedzialność rzeczową wynikającą z nabycia własności nieruchomości obciążonej hipoteką przymusową i zgodnie z tym powodowy Skarb Państwa dochodzi roszczenia właśnie z ograniczeniem odpowiedzialności pozwanej jako dłużnika rzeczowego do wysokości ustanowionych hipotek przymusowych na nieruchomości.

Wobec zaś faktu wszczęcia i kontynuowania postępowania egzekucyjnego jako okoliczności niezaprzeczonej, Sąd w myśl art. 230 k.p.c. uznał te fakty jako fakty przyznane.

Ubocznie należy jedynie wspomnieć, iż art. 70 § 8 Ordynacji podatkowej na mocy którego poniekąd faktycznie wyłączone jest skuteczne stosowanie instytucji przedawnienia względem należności podatkowych zabezpieczonych ograniczonym prawem rzeczowym w postaci hipoteki przymusowej, (jak w stanie faktycznym sprawy) nie został i nie mógłby być przez Sąd zastosowany .

Powyższe wyłączenie przedawnienia zobowiązania podatkowego zabezpieczonego hipotecznie zostało uznane przez Trybunał Konstytucyjny za niekonstytucyjne, co Sąd w niniejszej sprawie w pełni respektuje.

Znalazło to zresztą odzwierciedlenie w konkluzji orzeczenia trybunałowego, gdzie wskazano na konieczność podjęcia przez ustawodawcę w ramach realizacji wyroku pilnych działań zmierzających do wyeliminowania z systemu prawnego art. 70 § 8 ordynacji podatkowej" (wyr. TK z 8.10.2013 r., (...), L.). Sąd wzmiankowany przepis w obecnym stanie prawnym jest w istocie przepisem martwym.

Jednakowoż, skoro doszło do skutecznego przerwania biegu terminu przedawnienia - Sąd orzekł jak w sentencji wyroku, zgodnie z żądaniem pozwu.

Końcowo należy jedynie wskazać (również w kontekście ewentualnych klauzul generalnych jak np. art. 5 kc) , iż pozwana nabywając do majątku osobistego własność nieruchomości, winna była się liczyć z możliwością egzekwowania przez wierzyciela wierzytelności zabezpieczonej hipotecznie, co ma miejsce w sprawie niniejszej, zwłaszcza jeśli zważyć, że podczas zawierania pomiędzy pozwaną a J. S. umowy dożywocia – nabywane nieruchomości były obciążone wpisem hipotek i ostrzeżeniami o prowadzonych postępowaniach egzekucyjnych. O pełnej świadomości pozwanej w zakresie konsekwencji nabycia nieruchomości obciążonych hipoteką przymusową świadczy ponadto jej oświadczenie, iż jest świadoma faktu możliwości dochodzenia określonych należności z nieruchomości które nabywa.

Odnosząc się kolejno do zarzutów pozwanej tj. nieprawdziwości dokumentów przedstawionych przez powoda na okoliczność istnienia zobowiązania – uznać je należy za bezzasadne.

Sąd w zakresie obowiązku podatkowego dał w pełni wiarę dowodom w postaci dokumentacji przedłożonej przez Naczelnika Urzędu Skarbowego w Z. (k. 12-79, 98-101, 105). W pierwszej kolejności, podkreślić należy, że przedłożona dokumentacja stanowi dokument urzędowy w rozumieniu art. 244 k.p.c. i stanowi dowód tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone. Dowód urzędowy sporządzony przez upoważniony do jego sporządzenia organ w zakresie swojego działania korzysta z domniemania prawdziwości oraz zgodności z prawdą tego, co zostało w nim urzędowo stwierdzone. Pozwana mogła obalić powyższe domniemanie, przedkładając na poparcie swego stanowiska odpowiedni przeciwdowód, czego w konsekwencji jednak nie uczyniła. Co więcej, powołując się na nieprawdziwość dokumentów w istocie zdawała się przeczyć stanowisku samego J. S. w postępowaniu administracyjnym, na gruncie którego obowiązany do zapłaty należności z podatku dochodowego nie podważał ostatecznie autentyczności i mocy prawomocnych tytułów wykonawczych. Mając na uwadze, iż obowiązek zapłaty ciążył pierwotnie na J. S., w przypadku jego wątpliwości co do prawdziwości dokumentacji, to on winien już na etapie postępowania administracyjnego podnieść określone zarzuty.

Pozwana zresztą nie wskazała na czym brak autentyczności, bądź szerzej miarodajności wzmiankowanych dowodów miałby polegać.

Co do samego postępowania, wskazać i podkreślić należy, iż w jego toku pozwana pozostawała procesowo bierna, zaś jej obrona sprowadziła się do licznych niepopartych stosownymi dowodami zarzutów przedstawionych w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Z kolei zwrócić należy na postawę procesową pozwanej, która przedstawiała liczne zwolnienia lekarskie mające usprawiedliwić jej nieobecność podczas kolejno wyznaczanych posiedzeń. Zważywszy na fakt niestawiennictwa, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza sądowego na okoliczność stanu zdrowia pozwanej i jej możliwości osobistego uczestniczenia w postępowaniu sądowym, niemniej jednak, pozwana wezwana prawidłowo nie stawiała się do badania przez biegłego sądowego i nie poinformowała o przyczynie niestawiennictwa. Takie zachowanie należało odpowiednio ocenić w kontekście art. 3 k.p.c. oraz art. 233 § 2 k.p.c.

Taka bowiem sytuacja nie może procesowo obciążać, czy stawiać w gorszej sytuacji strony przeciwnej

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca jest zobowiązana zwrócić je na rzecz strony wygrywającej.

Ponieważ pozwana przegrała proces w całości, w pkt. II sentencji wyroku na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej zasądzono zwrot kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 15 000 zł.

Na podstawie art. 113 ust. 1 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd orzekł jak w pkt. III.